

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku M.S.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 12 września 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 3 marca 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. r. pr. E.G. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu
Apelacyjnego w (...) 150 zł (sto pięćdziesiąt) tytułem zwrotu
kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącej z
urzędu w postępowaniu kasacyjnym, przy czym kwotę tą należy
powiększyć o obowiązującą kwotę VAT.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 3 marca 2016 r. oddalił apelację skarżącej wnioskodawczyni M.S. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 13 maja 2015 r., którym oddalono jej odwołanie od decyzji pozwanego z 14 marca 2014 r., odmawiającej jej prawa do renty wobec niestwierdzenia niezdolności do pracy.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawę przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Zarzucono naruszenie art. 278 § 1 k.p.c. poprzez wydanie orzeczenia w sytuacji, gdy biegli nie wyjaśnili sprzeczności pomiędzy opiniami, a tym samym Sąd nie dysponował wiadomościami specjalnymi niezbędnymi do wyrokowania (powołano wyrok Sądu Najwyższego z 20 stycznia 2009 r., II CSK 229/08). Ponieważ naruszenie to popełnił już wcześniej Sąd pierwszej instancji, a powódka podniosła stosowny zarzut w apelacji, należy przyjąć, iż pobocznie naruszony został również art. 386 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę zasadności apelacji. Wydaje się być oczywistym, iż brak wiadomości specjalnych uniemożliwiał wydanie niewadliwego wyroku w sprawie – tak Sądowi pierwszej jak i drugiej instancji.

Koniecznym jest jednak (wyroki Sądu Najwyższego z 9 lipca 2014 r., I PK 316/13 i z 24 czerwca 2015 r., I UK 345/14) wykazanie błędnego zastosowania przepisów prawa materialnego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia zawartego w wyroku, tak aby zarzuty naruszenia przepisów postępowania nie były celem samym w sobie – stąd zarzut naruszenia art. 57 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, będących materialną podstawą orzekania w przedmiocie przysługującej powódce renty.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej (wyżej *in extenso*) nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu i dlatego nie został uwzględniony.

Jego treść rozmija się z podstawą rozstrzygnięcia. Otóż zarzut naruszenia art. 278 § 1 k.p.c. nie przystaje do rozstrzygnięcia bo ustalenia stanu faktycznego w sprawie opierają się na opiniach biegłych lekarzy. Nie są to opinie sprzeczne. Skarżąca nie podważa ich metodycznie ani merytorycznie. Nie wskazuje podstaw wątpliwości lub potrzeby prowadzenia dalszych dowodów z opinii biegłych, przykładowo nie zarzuca naruszenia art. 286 lub 290 k.p.c. Innymi słowy Sąd nie orzekł bez wiadomości specjalnych biegłych albo wbrew opiniom biegłych. Z tych przyczyn zarzuty naruszenia art. 278 § 1 k.p.c. i art. 386 § 1 k.p.c. nie są zasadne. Zarzut naruszenia drugiego przepisu byłby zasadny, gdyby były podstawy do uwzględnienia apelacji, czyli zmiany wyroku i orzeczenia co do istoty sprawy. Przepis art. 386 § 1 k.p.c. sam w sobie niewiele wnosi w tym zakresie, gdyż nie jest

podstawą oceny faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego.

Powyższej oceny nie zmienia zarzut naruszenia prawa materialnego, czyli art. 57 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 12 ust. 3 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Skoro nie została wykazana zasadność zarzutu procesowego, opartego na zarzucie naruszenia art. 278 § 1 i art. 386 § 1 k.p.c., to nie ma podstaw do stwierdzenia niezdolności do pracy.

Nieuprawniony jest zarzut pominięcia dowodu z badania specjalistycznego EMG z 2 grudnia 2013 r. Analiza w tym zakresie może wykraczać ponad potrzebę argumentacji, gdyż zarzut ten ujęty jest w uzasadnieniu podstawy kasacyjnej, gdy na etapie przedsądu nie ocenia podstaw kasacyjnych a tylko podstawę przedsądu. Niemniej zarzut pominięcia badania specjalistycznego EMG z 2 grudnia 2013 r. nie jest zasadny z następujących przyczyn. Wynik badania EMG z 2 grudnia 2013 r. znajduje się w aktach rentowych ZUS i składa się na dokumentację medyczną poprzedzającą wydanie opinii przez lekarza orzecznika z 31 stycznia 2014 r., w której nie stwierdzono niezdolności do pracy. Po sprzeciwie ubezpieczonej, konsultant okulista również nie stwierdził niezdolności do pracy, po czym komisja stwierdziła brak niezdolności do pracy. Badanie EMG z 2 grudnia 2013 r. opisano w opinii neurologa i chirurga z 3 lutego 2015 r. w części obejmującej wywiad, w której podano, iż w badaniu tym wykazano aksonalną neuropatię czuciowo – ruchową kończyn dolnych, zmiany korzeniowe wielopoziomowe lędźwiowe i szyjne, odcinkową demielinizację w okolicy głowy kości strzałkowej we włóknach ruchowych nerwu strzałkowego lewego.

Sąd Okręgowy na rozprawie 13 maja 2015 r. dopuścił dowód z akt rentowych, z opinii biegłych w tym z 3 lutego 2015 r. Przed Sądem Okręgowym ubezpieczona nie składała dalszych wniosków dowodowych.

W apelacji jest zarzut pominięcia dowodu z badania specjalistycznego EMG z 2 grudnia 2013 r.

W skardze nie ma jednak zarzutu naruszenia art. 378 § 1 k.p.c., czyli braku rozpoznania konkretnego zarzutu apelacji i jego wpływu na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Jak wskazano, nie podważono opinii biegłych pod względem metodycznym lub merytorycznym.

Zastosowanie prawa materialnego ma podstawę w ustaleniach stanu

faktycznego. Częściowa niezdolność do pracy zachodzi dopiero w przypadku utraty w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z kwalifikacjami (art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach). Takiego stopnia niezdolności do pracy nie ustalono. Mniejszy stopień niezdolności do pracy nie uzasadnia prawa do renty.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach orzeczono na podstawie § 4, § 15 ust. 2 i § 16 ust. 4 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.